

Sygn. akt I CSK 73/15

POSTANOWIENIE

Dnia 5 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa K. D.

przeciwko "S." w S.

o stwierdzenie nieważności uchwały,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 listopada 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie

z dnia 25 września 2014 r., sygn. akt I ACa 201/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 120,- (sto
dwadzieścia) złotych z tytułu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 września 2014 r. Sąd Apelacyjny w Rzeszowie oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu. Zaaprobował wnioski sformułowane w postępowaniu pierwszoinstancyjnym co do braku możliwości zaskarżenia do sądu zebrania grupy członkowskiej w pozwanej spółdzielni. Orzeczenie to zostało zaskarżone skargą kasacyjną przez powoda, który zarzucił wydanie go z naruszeniem: art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c.; art. 217 § 1, art. 227, art. 232, art. 233 § 1 i art. 316 § 1 k.p.c.; art. 321 k.p.c.; art. 42 § 2, 3 i 9 oraz art. 36 § 6 ustawy Prawo spółdzielcze. Na tej podstawie wniósł on o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania. W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie – o jej oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie nie występują przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Brak w niej zwłaszcza podstaw, na których istnienie powołał się skarżący: potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

W odniesieniu do pierwszej z tych przesłanek, ujętej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwaliło się rozumienie jej jako istnienia w sprawie problemu interpretacyjnego, który nie został jeszcze dostatecznie wyjaśniony w orzecznictwie lub na którego tle doszło do ukształtowania się kilku rozbieżnych stanowisk lub linii orzeczniczych (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, nie publ. oraz z dnia 23 kwietnia 2015 r., I CSK 691/14, nie publ.). Problem możliwości zaskarżenia uchwał grup członkowskich nie stanowi zagadnienia tego rodzaju. Jest on – czego dowodzi także argumentacja zawarta w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia – możliwy do jednoznacznego rozstrzygnięcia w oparciu o prawną regulację funkcjonowania spółdzielni i nie wymaga wyjaśnień w ramach rozpoznania skargi kasacyjnej. Dość ogólne argumenty skarżącego zawarte w uzasadnieniu wniosku

o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazują na istnienie jakichkolwiek dalszych wątpliwości w tym zakresie.

Z tych samych powodów nie można także stwierdzić, by kwestia ta stanowiła istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) – a więc problem o ogólnym i abstrakcyjnym charakterze, mający wymiar precedensowy, którego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy mogłoby przyczynić się do rozwoju prawa (tak m.in. Sąd Najwyższy w postanowieniach: z dnia 30 kwietnia 2015 r., V CSK 598/14, nie publ. oraz z dnia 23 lipca 2015 r., V CSK 23/15, nie publ.).

W sprawie nie doszło również do spełnienia przesłanki oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego pod pojęciem tym rozumieć należy stan, w którym skarga kasacyjna uzasadniona jest już na pierwszy rzut oka i w sposób ewidentny, bez konieczności prowadzenia złożonych rozumowań (tak m.in. Sąd Najwyższy w postanowieniach: z dnia 1 kwietnia 2015 r., I CSK 681/14, nie publ. oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15, nie publ.). Formułując to twierdzenie skarżący popada w sprzeczność. Równocześnie twierdzi on, że w sprawie występuje potrzeba wykładni przepisów prawa budzących wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (a więc kwestia o charakterze problemowym i niejednoznacznym), jak również, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w opisanym wyżej rozumieniu. Bardzo lakoniczna argumentacja w zakresie tej przesłanki – ograniczająca się do stwierdzenia oczywistej zasadności zarzutów skargi kasacyjnej – nie wystarcza zarazem, by przyjąć, że w sprawie doszło do spełnienia przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. w jakimkolwiek zakresie.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu. O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.